



**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Štefanka a členiek senátu JUDr. Anny Petruľákovéj a JUDr. Ivany Izakovičovej v právnej veci žalobcu: **R**, s.r.o., Z. zast. JUDr. M, advokátom, B. proti žalovanému: **Š.M., T.**, o zaplatenie primeraného zadosťučinenia, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. decembra 2005 č.k. Z-2-33Cb 1843/94- 314 v znení doplňujúceho rozsudku zo dňa 3. júla 2007 č.k. Z-2-33 Cb 1843/94-328 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. decembra 2005 č.k. Z –2-33 Cb 1843/94-314 v znení doplňujúceho rozsudku zo dňa 3. júla 2007 č.k. Z-2-33Cb 1843/94-328 **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom v znení doplňujúceho rozsudku zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 100 000 Sk a nahradiť mu trovy konania v sume 31 827,50 Sk na účet jeho právneho zástupcu. V časti zaplatenia 400 000 Sk žalobcov návrh zamietol.

Podľa odôvodnenia rozsudku Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 3.3.2004 č.k. Z-2-33Cb 1843/94-271 rozhodol, že žalovaný je povinný zdržať sa výroby sklolaminátových

kontajnerov na zber triedeného odpadu zvonového tvaru so štvorcovou základňou a ďalej mu bolo uložené zaplatiť žalobcovi 500 000 Sk istiny spolu s trovami konania vo výške 110 403 Sk..

Na základe odvolania žalovaného NS SR rozsudkom zo dňa 28.10.2004 sp. zn. 7 Obo 240/04 uvedený rozsudok súdu I. stupňa v časti, ktorou bolo žalovanému uložené zdržať sa výroby sklolaminátových kontajnerov na zber triedeného odpadu zvonového tvaru so štvorcovou základňou, potvrdil a vo zvyšku napadnutý rozsudok zrušil a vrátil na ďalšie konanie.

Predmetom ďalšieho konania bolo zaplatenie primeraného zadosťučinenia, ktoré si žalobca uplatnil vo výške 500 000 Sk. V súlade s usmernením NS SR sa súd zaoberal intenzitou negatívneho pôsobenia nekalosúťažného konania a jeho trvaním.

Súd v novom konaní zistil, že žalovaný po podaní predmetného návrhu o ochranu proti nekalej súťaži zastavil výrobu kontajnerov, ktoré podľa znaleckého posudku boli otrockým napodobnením žalobcových výrobkov. Podľa záveru súdu žalobca nepreukázal, že žalovaný svojím vstupom na slovenský trh spôsobil stratu tohto trhu pre žalobcu. Nakoľko sa v konaní preukázalo, že žalovaný sa dopustil nekalosúťažného konania, prislúcha žalobcovi podľa záveru súdu, primerané zadosťučinenie. Súd sa však nestotožnil s uplatnenou výškou primeraného zadosťučinenia, t.j. uplatnenou sumou 500 000 Sk, ale dospel k záveru, že v danom prípade je dostatočnou sumou čiastka 100 000 Sk. K takémuto záveru dospel po tom, čo z dokladov založených žalovaným do spisu, bolo zrejmé, že po podaní návrhu prestal vyrábať žalovaný takéto kontajnery, t.j. začiatkom roka 1994 zmenil tvar výrobku, ako aj do spisu založil kalkuláciu, z ktorej je možné zistiť, aký profit z týchto výrobkov mal žalovaný.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku v znení rozsudku ho dopĺňujúceho podal odvolanie žalobca a navrhol ho zmeniť a návrhu v celom rozsahu vyhovieť.

Napadnutému rozsudku vytýka, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tvrdí, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí uložil súdu I. stupňa aby pri ustálení výšky zadosťučinenia vychádzal najmä z hodnoty toho, čo bolo nekalou súťažou dotknuté a tiež trvaním a intenzitou tohto konania, ale súd v napadnutom rozsudku v súlade s týmto usmernením nepostupoval.

Vytýka tiež súdu I. stupňa, že tendenčne a účelovo hodnotil dôkazy, keď ich na jednej strane považoval za dôkazy svedčiace o nekalosúťažnom konaní, ale na druhej strane pri rozhodovaní o zadosťučinení ich hodnotil v neprospech žalobcu.

Namieta tiež výšku priznanej náhrady trov konania a navrhuje jej výšku zmeniť v súlade s tým, ako si ju vyčíslil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že nie je dôvodné.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že návrhom na ochranu proti nekalej súťaži došlým súdu dňa 23.4.1994 žalobca navrhol, aby súd rozsudkom jednak uložil povinnosť zdržať sa výroby sklolaminátových kontajnerov na zber triedeného odpadu zvonového tvaru so štvorcovou základňou a jednak zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 500 000 Sk z titulu primeraného zadosťučinenia a vydať bezdôvodné obohatenie, ktoré získal predajom kontajnerov mestu P..

Uvádza, že dodal mestu P. v roku 1993, 105 ks sklolaminátových kontajnerov, ktoré v rámci svojej podnikateľskej činnosti vyvinul a predáva a odberateľ ústne prejavil záujem o nákup cca 200 ks ďalších od začiatku roku 1994. Začiatkom roku 1994 však u odberateľa zistil, že tento kúpil kontajnery od žalovaného a to kontajnery, ktoré sú otrockou kópiou jeho výrobku. Po právnej stránke oprel návrh o ust. § 44 ods. 1, § 45 ods. 1a 2, § 47 písm. c/, § 48 a § 53 Obch. zák.

Podaním zo dňa 31.5.1994 vzal žalobca svoj návrh v časti týkajúcej sa bezdôvodného obohatenia späť s odôvodnením, že sa mu nepodarilo hodnoverne zistiť v akom rozsahu žalovaný realizoval predaj kontajnerov mestu P.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 17.4.1997 č.k. Z-2-33 Cb 1843/94-60 konanie v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia zastavil, žalovanému uložil povinnosť zdržať sa výroby sporných kontajnerov ako aj zaplatiť žalobcovi 500 000 Sk s titulom primeraného zadosťučinenia a nahradiť žalobcovi trovy konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe odvolania žalovaného proti návrhu vyhovujúcej časti rozsudku túto časť rozsudku zrušil uznesením zo dňa 12.2.1998 č.k. 4 Obo 31/97-90 a vec vrátil súdu I. stupňa na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave v novom rozhodnutí zo dňa 3.4.2004 uložil žalovanému povinnosť zdržať sa výroby sporných kontajnerov, zaplatiť žalobcovi 500 000 Sk a nahradiť mu trovy konania.

Najvyšší súd SR na základe odvolania žalovaného rozsudkom zo dňa 28.4.2004 napadnutý rozsudok súdu I. stupňa v časti uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa výroby sporných kontajnerov potvrdil a vo zvyšku zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že má doplniť dokazovanie čo do uplatneného nároku na primerané zadosťučinenie vo výške 500 000 Sk.

Súd I. stupňa rozhodol vo veci napadnutým rozsudkom a Najvyšší súd SR tento raz rozhoduje na základe odvolania žalobcu, ktorý považuje sumu priznaného pomerného

zadosťučinenia za smiešnu, a utvrdzujúcu žalovaného v presvedčení, že pracovná metóda založená na zneužívaní výsledkov tvorivej práce sa naďalej oplatí.

Odvolací súd konštatoval, že NS SR už v odôvodnení prvého rozhodnutia vo veci zo dňa 12.2.1998 uviedol, že existenciu nemajetkovej ujmy, ktorej náhrady sa domáha uplatnením nároku na primerané zadosťučinenie musí žalobca preukázať tak, ako každú inú skutočnosť. Odvolací súd už vtedy konštatoval, že žalobca nevysvetlil ani to, v čom spočíva jeho nemajetková ujma, ktorú žiada nahradiť peňažným plnením.

Žalobca v odvolaní namieta, že súd sa nezaoberal intenzitou negatívneho pôsobenia konania žalovaného, nezaoberal sa pri ustálení výšky zadosťučinenia najmä z hodnoty toho, čo bolo nekalou súťažou. Žalobca však nevzal pritom nijako do úvahy, že ust. § 120 ods. 1 O.s.p. mu ukladá dôkaznú povinnosť, na čo ho ostatne upozornil NS SR už v svojom spomenutom rozhodnutí zo dňa 12.2.1998.

Chybný je tiež odvolateľov názor, že súd v napadnutom rozhodnutí použil čo do uplatneného nároku na primerané zadosťučinenie svoje moderačné právo. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku opodstatnenosť takéhoto názoru čo do hodnotenia rozhodovania súdu I. stupňa nevyplýva.

Hovoriť o moderácii by bolo možné v prípade, že by výška peňažného zadosťučinenia bola objektívne daná napr. dohodou účastníkov, ako je to v prípade dohody o zmluvnej pokute podľa § 301 Obch. zák. V prípade uplatnenia primeraného zadosťučinenia podľa § 53 Obch. zák. však výška primeraného peňažného zadosťučinenia subjektívne určuje subjekt, ktorého práva boli nekalou súťažou porušené alebo ohrozené a ten musí preukázať nielen poškodenie nekalosúťažným konaním, ale aj nehmotnú ujmu, ktorá je právnym predpokladom práva na zadosťučinenie ako aj primeranosť výšky uplatneného zadosťučinenia. Súd potom rozhoduje o danosti predpokladov pre priznanie finančného zadosťučinenia vôbec a jeho primeranosť osobitne.

Súd I. stupňa v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že žalobca nepreukázal, že by bol dostal od zástupcov mesta P. ponuku na dodanie ďalších 600 ks kontajnerov (v žalobe uvádzal cca 200 Sk), nepreukázal, že by vstupom žalovaného na trh s kontajnermi stratil na území Slovenskej republiky trh s uvedenými výrobkami (v odvolaní na str. 3, uvádza, že stratil záujem o slovenský trh). Priznanie finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk súd I. stupňa zdôvodnil len svojím názorom, že nekalosúťažným konaním žalovaného došlo k zásahu do nemateriálnej sféry žalobcu, preto mu patrí určitá kompenzácia za nevyčísliteľné straty, ktoré utrpel a uznal za primeranú sumu 100 000 Sk.

Tento záver súdu I. stupňa nebol správny. Zo skutočnosti, že žalobca nepreukázal právnu opodstatnenosť uplatneného finančného zadosťučinenia, čo súd I. stupňa v odôvodnení konštatoval, nebol daný právny dôvod na poskytnutie finančného zadosťučinenia vôbec. Nakoľko však žalovaný sa voči rozsudku súdu I. stupňa neodvolal odvolací súd je viazaný odvolacím návrhom žalobcu, ktorý sa domáha priznania vyššieho než súdom prisúdeného finančného zadosťučinenia, to značí, že odvolací súd nemôže zmeniť napadnutý výrok rozsudku súdu I. stupňa k horšiemu (non reformatio in peius), odvolací súd rozsudok súdu I. stupňa v napadnutej časti vo veci samej potvrdil.

Žalobca sa odvolal aj do výšky priznanej náhrady trov konania žalovaným. Uviedol, v ktorých uplatnených úkonoch rozhodol súd nesprávne, keď mu ich náhradu nepriznal v súlade s vyúčtovaním právneho zástupcu.

Odvolací súd aj v tejto časti dospel k záveru, že odvolateľovi nemožno vyhovieť.

Z odôvodnenia výroku o náhrade trov konania je zrejmé, že súd I. stupňa o náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 3 O.s.p. Opodstatnenosť aplikácie tohto ustanovenia však nijako nezdôvodnil. Podľa názoru odvolacieho súdu súd I. stupňa mal pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov vychádzať z ust. § 142 ods. 2 O.s.p. nakoľko je nesporné, že žalobca mal vo veci len čiastočný úspech, čo značí, že mal byť náhradu trov pomerne rozdeliť, prípadne vysloviť, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Podľa názoru odvolacieho súdu mal súd I. stupňa vysloviť, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Aj v prípade prisúdenej náhrady trov konania však platí v prípade odvolania zásada neprípustnosti zmeny k horšiemu (non reformatio in peius), odvolací súd preto aj v tejto odvolaním napadnutej časti rozsudok súdu I. stupňa potvrdil.

Úspešnému žalovanému vzniklo podľa § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko mu žiadne nevznikli, odvolací súd mu ich náhradu žalobcom nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 6. februára 2008

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.N.